

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνευμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 113ον | Ἰανουάριος 2023 | 4374

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ἀποτελεῖ εὐχὴ καὶ προσδοκία κάθε ἀνθρώπου, ἰδιαίτερα στὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου ἔτους. Ἡ ἀναζήτησή της παρακινεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους σὲ ἀσταμάτητο κυνηγητό. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ πρωτοχρονιάτικη εὐχή. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ βαθεῖς πόθους κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἴσως ὁ πιὸ βαθύς, βαλμένος ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργό. Ἐνῶ, λοιπόν, εἶναι γενικὴ ἡ ἀναζήτηση, ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ καὶ διαφωνία στὴν ἀναζήτησή της. Ἐδῶ οἱ δρόμοι τῶν ἀνθρώπων χωρίζονται. Ὁ καθένας τὴν ἐπιδιώκει μὲ τὸν τρόπο του. Καὶ οἱ τρόποι αὐτοὶ εἶναι συχνὰ τελειῶς διαφορετικοί. Στὴν ἀναζήτησή της εὐτυχίας πόσοι ἀνακαλύπτουν, μὲ βαθιὰ ἀπογοήτευση, τὴ δυστυχία τους! Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος καὶ στὸν βαθὺ αὐτὸ πόθο μᾶς ἔδωσε τὴ λύση. Δὲν μᾶς πρόσφερε εὐκόλες συνταγές. Μᾶς χάρισε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία, αὐτὴν ποὺ πραγματικὰ ποθεῖ ἡ ψυχὴ. Καὶ τὴν γεμίζει ἀπὸ βαθιὰ ἱκανοποίηση καὶ χαρὰ. Σὲ πολλὰς περιστάσεις καθόρισε ὁ Κύριος τὸ περιεχόμενο καὶ τοὺς ὅρους ποὺ προσφέρουν τὸ πολὺτιμο αὐτὸ ἀγαθό. Ἰδιαίτερα τὸ προσδιορίζει, στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία Του καὶ μάλιστα στοὺς Μακαρισμούς.

Οἱ Μακαρισμοὶ δὲν εἶναι συνταγολόγιο εὐτυχίας. Δὲν εἶναι κατάλογος οὔτε συνηθισμένες ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀπόκτηση χαρούμενης καὶ εὐτυχισμένης ζωῆς. Οὔτε πρόκειται γιὰ ἠθικολογικὸ κώδικα καλῆς συμπεριφορᾶς, τιμιότητας ἢ ἀσκήσεως. Πρόκειται γιὰ τρόπο ζωῆς, γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς, ἀγωνιστικῆς ζωῆς ποὺ προσφέρει ἀβίαστα τὴν εὐτυχία. Ὁ Κύριος μᾶς ὑποδεικνύει τὸ πῶς πρέπει νὰ ζήσουμε, γιὰ νὰ γίνουμε δεκτικοὶ χαρᾶς, αὐτῆς ποὺ προσφέρει ὁ Θεός. Ὅπως ἓνα ἄνθος πρέπει νὰ ἀνοίξει τὰ πέταλά του, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὴς εὐεργετικῆς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, ἔτσι καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ πλατύνουμε τὴν καρδιά μας, νὰ τὴν ἀνοίξουμε διάπλατα στὸ φῶς καὶ στὴ ζεστασιά τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ.

Μακάριοι, εὐτυχισμένοι, μᾶς λέει ὁ Κύριος, εἶναι ὄχι οἱ ὑπερφίαλοι, οἱ ἀλαζόνες, οἱ αὐτάρκειες, αὐτοὶ ποὺ κομπάζουν, πῶς δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Μακάριοι εἶναι οἱ «**πτωχοὶ τῷ πνεύματι**», οἱ ταπεινοί, μὲ αὐτογνωσία, ποὺ αἰσθάνονται τὴν πνευματικὴ τους ἔνδεια, τὴς πνευματικῆς τους ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες καὶ ἀγωνίζονται νὰ τὴς ξεπεράσουν. Αὐτὴ ἡ αὐτογνωσία ὁδηγεῖ σὲ πλήρη ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεό, σὲ ταπεινὴ ἐκζήτηση τοῦ ἐλέους καὶ τῆς βοήθειάς Του. Ἡ ἀναγνώριση καὶ ἡ συναίσθηση τῆς πτωχείας δίνει τὴ δυνατότητα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ θεϊκοῦ πλοῦτου. Αὐτὸς

ὁ πρῶτος μακαρισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς τὸ θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ἀφετηρία καὶ τὸ τέρμα τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς. Γιατί;

Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος εἶναι ὁ πῶος, ὁ γλυκὺς, ὁ ὑπομονετικὸς, ὁ ἐπιεικὴς, ὁ αὐτοκυριαρχούμενος. Ἡ ταραχὴ, ἡ ἐσωτερικὴ ἀναστάτωση, τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ, ἡ ἀγωνία, τὸ ἄγχος δὲν βρίσκουν θέση στὴν ἀσφαλισμένη ψυχὴ του. Ὁμαλοποιημένες οἱ σχέσεις του μὲ τοὺς γύρω του. Πηγὴ ἡρεμίας καὶ γαλήνης. Ἡλιος θαλπωρῆς ποὺ λυώνει τοὺς πάγους τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ψυχρότητας. Ἡ εὐτυχία ἔχει στήσει τὸ θρόνο της μέσα στὴν ψυχὴ του. Ἡ ἀρετὴ του δὲν εἶναι ἐπιφανειακὴ.

Πηγάζει ἀπὸ μιὰ καρδιὰ καθαρὴ καὶ ἐξαγιασμένη. Καθαρὴ καρδιὰ, ἀθόλωτη ἀπὸ τὰ πάθη σκέψη, εἰλικρινὴς διάθεση, γίνονται ὁ καθρέφτης ποὺ ἀντανακλᾷ ὅλες τὴς ὁμορφιὲς τοῦ Παραδείσου. Στὴν καθαρότητα μιᾶς τέτοιας ψυχῆς κατοπτρίζεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἡ πηγὴ τῆς μακαριότητος, τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ὅλες τὴς προϋποθέσεις νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὸ κοινωνικὸ καλό. Νὰ μοχθήσουν γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους. Νὰ παλαίψουν γιὰ τὴ δικαιοσύνη, γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης. Δὲν ἀρκοῦνται σὲ μιὰ ἀρετὴ τοῦ «δὲν βλάπτω κανένα». Ξέρουν καὶ ἔχουν ὡς ἀρχή, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται μόνος. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι μόνος του εὐτυχῆς. Θέλουν νὰ εἶναι εὐεργετικοὶ στὸ περιβάλλον τους. Νὰ διευθετηθοῦν μὲ ἀγάπη καὶ τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία, ἡ εὐτυχία ποὺ μᾶς παρουσίασε ὁ Χριστὸς μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ ζωὴ Του. Εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς ὀλοψυχῆς προσφορᾶς, τῆς θυσίας καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀληθινὰ εὐτυχισμένος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ προσφέρει εὐτυχία στοὺς ἄλλους, διότι ἡ εὐτυχία, ἡ ἀγάπη ποὺ προσφέρεται, ἐπιστρέφει πολλαπλάσια σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν προσφέρει. Καὶ αὐτὰ μονάχα μιὰ ταπεινὴ ψυχὴ μπορεῖ νὰ τὰ πραγματοποιήσει.

**Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος
εἶναι ὁ πῶος, ὁ γλυκὺς, ὁ
ὑπομονετικὸς, ὁ ἐπιεικὴς,
ὁ αὐτοκυριαρχούμενος.
Ἡ ταραχὴ, ἡ ἐσωτερικὴ
ἀναστάτωση, τὸ πάθος τῆς
ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ, ἡ
ἀγωνία, τὸ ἄγχος δὲν βρί-
σκουν θέση στὴν ἀσφαλι-
σμένη ψυχὴ του.**

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΩΣ ΗΡΩΕΣ

Α'

“Ηρωας δὲν εἶναι μόνο ὁ μάρτυρας, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θυσιάζει καὶ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν πίστη του.” Ηρωας εἶναι καὶ ὁ μάρτυρας τῆς ζωῆς. Τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Γνωρίζει αὐτὸς τὸ ἱερό του καθῆκον, τὴ θεία του ἀποστολή, ἀκούει τὴν κλήση τοῦ Οὐρανοῦ καὶ πορεύεται τὸ δύσκολο δρόμο τῆς ἀρετῆς.

“Ἐτσι, ὥρες ἡρωισμοῦ στὴ ζωὴ τῶν τριῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν, Μ. Βασιλείου, Γρηγορίου Θεολόγου καὶ Ἰωάννου Χρυσόστομου, δὲν θὰ βροῦμε μόνο στὶς στιγμὲς τῆς θυσίας καὶ τῆς ζωῆς -ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου- ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες στιγμὲς λιγότερο ἐντυπωσιακές, ἀλλὰ βαθύτατα ἱερές. Καὶ μὴ ξεχνᾶμε ὅτι τέτοιες στιγμὲς δύσκολα συναντᾶμε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ καιροῦ μας.

Ζοῦν καὶ οἱ τρεῖς Μεγάλοι Πατέρες μέσα σ’ ἓναν κόσμο, ποὺ μόλις βγαίνει ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρία, μέσα σ’ ἓνα κόσμο ὕλισμοῦ, ποὺ τόσο μοιάζει μὲ τὸ δικό μας. Naί, δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐποχὴ μας ὕλιστική. Καὶ τότε τὸ πνεῦμα τῆς ὕλης κυριαρχοῦσε. Καὶ ὅμως καὶ οἱ τρεῖς φωτισμένοι Ἱεράρχες τὸ νικοῦν στὴ ζωὴ τους.

Ἀδέσμευτοι ἀπὸ τὰ ὑλικά.

“Ὅταν ὁ Μ. Βασίλειος παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφοσιωθεῖ στὸν Θεὸ τίποτα δὲν θέλει νὰ τὸν κρατᾶει δεμένο μὲ τὸν κόσμο. Θέλει ἀπὸ κάθε γῆινο νὰ ἀποχωριθεῖ. Ἡ ψυχὴ του ψηλώνει πρὸς τὰ οὐράνια. **«Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδώτω τῷ μὴ ἔχοντι»** (Λουκᾶ γ’ 11). Ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς ἀγάπης ἦρθε καὶ τὸν ἄγγιξε. Κοίταξε τοὺς «δύο χιτῶνας...» του. Ἦταν τὰ κτήματα καὶ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε στὸ μερίδιό του. Ἦταν πλουσιόπαιδο ὁ Μ. Βασίλειος. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε στὴν κατοχὴ τῆς πλούσια κτήματα στὸν Πόντο καὶ στὶς γειτονικὲς ἐπαρχίες τῆς Καισαρείας. Μὰ ὁ λόγος **«πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην»** (Λουκᾶ ιβ’ 33), πλημμύρισε τὴν καρδιά του καὶ τὴν ἔσπρωξε στὸ ἔσχατο τέρμα τῆς ἀγάπης, τὴν προσφορὰ ὅλων. Μοίρασε τὴν περιουσία του -ὡς τὸ τελευταῖο δίλεπτο- στοὺς φτωχοὺς, στοὺς πονεμένους, στὰ ὄρφανά. Σ’ αὐτούς, ποὺ σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ τοὺς παρασταθεῖ προστάτης καὶ πατέρας!

Τὴν ἴδια αὐταπάρνηση δείχνει καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἀνάλαφρος, θέλει νὰ ξεκινήσει γιὰ τὴν ἱερατικὴ του πορεία καὶ ὁ Ἰωάννης. Καὶ παίρνει τὴν ἡρωικὴ ἀπόφαση: νὰ μοιράσει τὴν τεράστια περιουσία του. Καὶ ξέρουμε ὅτι εἶχε πολλὰ ἀγαθὰ τὸ μοναχοπαῖδι τοῦ Σεκούνδου καὶ τῆς Ἀνθούσας: κτήματα

καὶ χρήματα καὶ μέγαρα. “Ὅλα τὰ πουλάει καὶ τὸ ἀντίτιμο τῆς ἀξίας τους τὸ σκορπάει στὰ ὄρφανά, στὶς χῆρες καὶ στοὺς ἀρρώστους. Ἡ περιουσία του πάει σὲ ὄσους πεινοῦσαν, γυμνήτευαν, ἀργοπέθαιναν. Θεληματικὰ ἀποχωρίζεται ἀπὸ ὅλα, μένοντας μὲ τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε καὶ τοὺς ἀγαπημένους του παπύρους.

Ἀνώτεροι ἀπὸ τὰ ἀξιώματα.

Ἡρωισμὸς δὲν εἶναι μόνο νὰ ἀπαρνεῖσαι τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ νὰ ζεῖς μιὰ ζωὴ φτωχικὴ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπάρνηση τῆς δόξας καὶ τῆς τιμῆς ἴσως εἶναι πιὸ μεγάλος ἡρωισμὸς. *«Τὸν πλοῦτον πολλοὶ ἐμίσησαν, τὴν δόξαν οὐδεὶς».*

Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ μορφὲς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἀποτελοῦν σπάνιο παράδειγμα. Πέτυχαν σὲ ἐποχὴ σπουδαρχίας, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδιώξουν, νὰ ἀνεβῶν τόσο ψηλὰ καὶ συγχρόνως νὰ μὴ θαμπῶνται ἀπὸ τὴ δόξα, τὰ μεγαλεῖα, τὶς ἀναγνωρίσεις, τὶς ἀνθρώπινες τιμές. Δὲν ζητοῦν ἀξιώματα. Τὰ ἀξιώματα τοὺς ζητοῦν. Ἡ δόξα καὶ τὰ μεγαλεῖα τοὺς κυνηγοῦν.

Εἶναι γνωστὸ πῶς ἀνέβηκε ὁ ἱερός Χρυσόστομος στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅχι μόνο δὲν τὸν ἐπεζήτησε. Ἀλλὰ πιέσθηκε. Χρειάσθηκε ὀλόκληρο σχέδιο μιᾶς μοναδικῆς, ἀνεπανάληπτης στὴν ἱστορία ἀπαγωγῆς ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὴ Βασιλεύουσα.

Τὴν ἴδια γενναία ἀπάρνηση ἀξιωμάτων ἔδειξε καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Ἐγκαθιδρύθηκε στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἐκλογή, στὴν ὁποία πῆρε μέρος ὅλη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἀνατολῆς. Μὲ τὴν ἀρετὴ καὶ τοὺς ἀγῶνες του κατέκτησε τὸν σεβασμὸ τοῦ λαοῦ του. Ὁ Αὐτοκράτορας τὸν ἐκτιμοῦσε βαθύτατα. Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ὅταν οἱ ἐχθροὶ του τὸν πολέμησαν μὲ ἄνομα, ταπεινὰ μέσα καὶ ζητοῦσαν νὰ ἀναταράξουν τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ὁμόνοια, ὑποχωρεῖ, παραιτεῖται καὶ φεύγει ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα.

“Ὅσοι μελέτησαν καὶ μελετοῦν τὴ ζωὴ του στέκονται μὲ θαυμασμὸ μπρὸς στὴν παραίτησή του. Τὴν χαρακτηρίζουν σὰν τὴν *«ἡρωικωτέρα πρᾶξιν εἰς ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας».*

Ἄς προσθέσουμε κάτι, ποὺ δείχνει πιὸ παραστατικὰ τὴν ἔλλειψη σπουδαρχίας καὶ φανερώνει τὴ βαθεῖα του ταπεινώση. Ἀπὸ Πατριάρχης γίνεται Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ καὶ ὑπηρετεῖ τὴ μικρὴ του Ἐπισκοπὴ μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο, ποὺ ἐργαζόταν κι ὅταν ἦταν στὸ θρόνο τῆς Βασιλεύουσας. Μεγάλος ἄνθρωπος!

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ

Τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν φαίνεται μόνο στὴν ἀνυπερβλήτη διδασκαλία του, φαίνεται καὶ στὴν ἀσύγκριτη ζωὴ τοῦ Κυρίου. Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ Του ὑπῆρξε μιὰ πορεία ἀγάπης, μεγαλοψυχίας, συγχωρητικότητας πρὸς ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλες οἱ πράξεις καὶ οἱ ἐνέργειες Του εἶχαν ἀποκλειστικὸ κίνητρο τὴν πλατιὰ ἀγάπη ποὺ ἀγκαλιάζει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἐχθροὺς Του. Καὶ ἔτσι μᾶς ἄφησε μοναδικὸ ὑπόδειγμα γιὰ τὶς διαπροσωπικὲς μας σχέσεις καὶ τὴν κοινωνικὴ μας ἀναστροφή. Ὅποιος εἰλικρινὰ ποθεῖ μιὰ καλύτερη κοινωνία καὶ θέλει νὰ ἀγωνισθεῖ γιὰ τὴ βελτίωση τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, σ' αὐτὸ τὸ θεϊκὸ πρότυπο πρέπει νὰ ἐγκύψει καὶ ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἐμπνευθεῖ.

Αὐτὸ φωνάζει ἡ πραγματικότητα. Δὲν ἐπιτυγχάνεται π.χ. ἡ εἰρήνη χωρὶς ἀνθρώπους ποθοῦντες τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ **«τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν»**. Οἱ διάφοροι ἀφοπλισμοὶ καὶ τὰ διάφορα σύμφωνα φιλίας δὲν προσφέρουν καμιά ἐγγύηση, ἂν προηγουμένως δὲν ἀφοπλισθοῦν οἱ καρδιὲς ἀπὸ τὴν ἔχθρα, τὴν ἀντιπάθεια, τὴν καχυποψία. Τὶς πολεμικὲς συγκρούσεις δὲν τὶς πυροδοτοῦν ἀπλῶς τὰ πολεμικὰ ὄπλοστάσια. Τὶς ἀνάβουν προηγουμένως ἡ ἀνέντιμη διπλωματία, τὸ στενόψυχο συμφέρον, οἱ φορτισμένες ἀπὸ μίσος καρδιές. Αὐτὲς τὶς ζωντανὲς πυριτιδαποθῆκες ἂν δὲν ἐξουδετερώσουμε, τίποτα δὲν κάνουμε. Ἄν αὐτὲς καταργηθοῦν, τότε καὶ οἱ ἄλλες αὐτοκαταργοῦνται. Πέφτουν σὲ ἀχρηστία. Καὶ πέφτουν σὲ ἀχρηστία μονάχα ἂν μορφώσουμε ἀνθρώπους ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτή; Τότε ἡ μεγαλοψυχία εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τους. Ὅχι μόνο τὸ κακὸ δὲν σκέπτονται. Σκέπτονται μόνο τὸ καλὸ. Τοὺς ἀπασχολεῖ πῶς νὰ βοηθήσουν, νὰ εὐεργετήσουν, νὰ φανοῦν χρήσιμοι. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ ἀγάπη γίνεται ρυθμιστὴς ζωῆς, ἡ ἀγάπη ποὺ **«οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς»**, ποὺ θυσιάζεται, ποὺ παραβλέπει μικρότητες, εὐθιξίες, ἐγωισμούς, τότε ἡ ζωὴ γίνεται ὁμορφὴ, εἰρηνικὴ.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ μᾶς ἄφησε ὁ Χριστός. Τοὺς μαθητὲς Του, ποὺ ζητοῦσαν ἐκδίκηση γιὰ τὴν προσβλητικὴ συμπεριφορὰ κάποιων Σαμαρειτῶν, τοὺς ἐπέπληξε καὶ τοὺς εἶπε: **«Οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι»** (Λουκ. θ' 55-56). Νὰ ἡ ἐπανάσταση τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς ἀνεξικακίας σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν συμφωνοῦν μαζί μας, ποὺ ἀντιδροῦν στὰ σχέδιά μας: **«Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους**

ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς, ὅπως γέννησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. ε' 43-45).

Τὸ νέο αὐτὸ μήνυμα μᾶς λέει νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας, νὰ εὐλογοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς καταρῶνται, νὰ εὐεργετοῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν καὶ νὰ προσευχόμαστε ὁ Θεὸς νὰ στέλνει δωρεὰς καὶ ὄχι φωτιὰς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς δημιουργοῦν προβλήματα. Πνεῦμα μακροθυμίας, συμπάθειας καὶ ἀγάπης εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸ παρουσίασε σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ Του καὶ τὸ ἐπισφράγισε καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Ἡ προσταγὴ Του **«πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη»** τὸ τονίζει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Πάντα τὰ ἔθνη πρέπει νὰ λάβουν τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας, νὰ εὐεργετηθοῦν μὲ τὶς ὑψίστες δωρεὰς. Κανένα δὲν ἐξαιρεῖ.

Ἀμνησικακὸς ὁ Κύριος. Μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Ἡ ἀπέραντη ἀγάπη Του διαγράφει τῶν ἀνθρώπων τὰ παραπτώματα. Ἀρκεῖ νὰ μετανοοῦν. Ἀπομονεῖ τὴν κακουργία τῶν σταυρωτῶν Του. Ἐνα μόνο ποθεῖ, τὴ σωτηρία τους. Τὸν ἀρνὴτὴ μαθητὴ Του μετανοημένο δὲν τὸν ἐλέγχει. Τὸν ἀποκαθιστᾷ καὶ τὸν τιμᾷ, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα συμβεῖ. Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς ἄλλους μαθητὲς Του. Δὲν τοὺς ὄνειδίζει γιὰ τὴν φυγὴ καὶ τὴν ἐγκατάλειψη. Τοὺς συγχωρεῖ καὶ τοὺς εὐεργετεῖ. Τοὺς ἀναθέτει μοναδικὴ καὶ τιμητικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Μὲ τέτοιες πνευματικὲς προϋποθέσεις ἀλλάζει ὁ κόσμος, μεταμορφώνεται. Καὶ ἡ εἰρήνη ἀπὸ ἄπιαστο ὄνειρο γίνεται ψηλαφητὴ πραγματικότητα. Τὸ σκεπτόμαστε σοβαρά; Βρίσκει τὴν ἀνάλογη ἀπήχηση στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ;

Τὸ νέο αὐτὸ μήνυμα μᾶς λέει νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἐχθροὺς μας, νὰ εὐλογοῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς καταρῶνται, νὰ εὐεργετοῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς μισοῦν καὶ νὰ προσευχόμαστε ὁ Θεὸς νὰ στέλνει δωρεὰς καὶ ὄχι φωτιὰς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς δημιουργοῦν προβλήματα. Πνεῦμα μακροθυμίας, συμπάθειας καὶ ἀγάπης εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ. Διὸ λέγει· ἀναβάς εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ ἀνέβη τί ἐστὶν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς; Ὁ καταβάς αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβάς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. δ' 7-13 ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ' 12-17

μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφῆτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ».

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

«Αὐτὸς ἔδωκε... τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων»

Ὅταν διαβάζει κανεὶς μὲ προσοχὴ τὴν Καινὴ Διαθήκη, διαπιστώνει τὴ μεγάλη σημασία καὶ ἀξία ποὺ ἀποδίδει στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς. Πολλὰ εἶναι τὰ χωρία καὶ οἱ περικοπὲς ποὺ μιλάνε γιὰ τὴ διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ περικοπὴ τοῦ σημερινοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος γι' αὐτὸ τὸ θέμα κάνει λόγο. Μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς Ρώμης ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς ἀγαπητοὺς τοῦ Ἐφεσίου: **«Αὐτὸς ὁ Χριστὸς μοίρασε τὶς δωρεές του καὶ ἔτσι ἀνέδειξε καὶ ἔδωκε στὴν Ἐκκλησία, ἀποστόλους, προφῆτες, κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου, ποιμένες καὶ διδασκάλους, γιὰ νὰ καθοδηγοῦν καὶ νὰ καταρτίζουν τοὺς πιστοὺς».**

Οἱ καλοὶ ποιμένες.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μυστικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ περιποιήθηκε καὶ καθάρισε ὁ Χριστὸς μὲ τὸ τίμιο Αἷμα του. Τὰ μέλη τοῦ σώματος, οἱ πιστοὶ Χριστιανοί, ἔχουν ἀνάγκη στοργῆς, ἀγάπης καὶ καταρτίσεως. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς δὲν ἄφησε τὴν Ἐκκλησία του ἀποίμαντη. Ἔδωσε τοὺς Ἀποστόλους του, τοὺς προφῆτες ποὺ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα πρόσφεραν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τοὺς Εὐαγγελιστὲς ποὺ κήρυτταν τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας. Οἱ Ἀπόστολοι χειροτονοῦσαν καὶ τοποθετοῦσαν μέσα στὴν Ἐκκλησία ποιμένες καὶ διδασκάλους. Ἔτσι ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοποθέτησε στὴν Ἐφεσο τὸν Τιμόθεο καὶ στὴν Κρήτη τὸν Τίτο.

Τὸ πρῶτο ἔργο τῶν ποιμένων καὶ διδασκάλων εἶναι νὰ διδάσκουν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Νὰ προσφέρουν καὶ νὰ ἀναλύουν τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως. Νὰ χειραγωγοῦν καὶ νὰ περιφρουροῦν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὶς πλάνες καὶ τὶς αἱρέσεις.

Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν σὲ ἄλλη του ἐπιστολή, (Ρωμ. 1' 14) τονίζει τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν

ποιμένες καὶ διδασκαλοὶ. Γι' αὐτὸ ἐρωτᾷ: **«Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσουν, χωρὶς νὰ ὑπάρχει διδάσκαλος;»** Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς ποιμένας καὶ διδάσκαλος χρειάζονται δύο προϋποθέσεις: Νὰ μελετᾷ καὶ νὰ κατέχει καλὰ τὴ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς ἱερᾶς Παράδοσεως, τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐφαρμόζει πρῶτος αὐτὸς ἐκεῖνα ποὺ διδάσκει. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος γράφει, ὅτι καμιά ὠφέλεια δὲν μεταδίδεται μὲ τὴ διδασκαλία, ὅταν τὰ ἔργα δὲν συνοδεύουν τὰ λόγια. Ἐπομένως ὅλοι μποροῦμε νὰ εἴμαστε μικροὶ ἱεραπόστολοι, ὅταν ζοῦμε κατὰ Χριστὸν καὶ ἔχουμε προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς ἀρετῆς. Τότε ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τῆς καρδιᾶς, προσφέρει κανεὶς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ λυτρώνει καὶ φωτίζει τὶς ψυχές.

Ὁ καταρτισμὸς τῶν ἁγίων.

Ἀλλὰ τί σημαίνει καταρτισμὸς; Σημαίνει ἀρμονικὴ ἀποκατάσταση καὶ ἐπανατοποθέτηση ἐξαρθρωμένων μελῶν καὶ ἐπανασύνδεση μεταξὺ τους, ὥστε νὰ ἀνασυγκροτηθεῖ ἓνα ἄρτιο καὶ ὑγιὲς σῶμα.

Τὸ πνευματικὸ νόημα εἶναι, ὅτι καὶ ἔμεῖς εἴχαμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἐξαρθρωθεῖ. Εἴχαμε χάσει τὴν ἐσωτερικὴ ἐνότητα μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς μας. Αὐτὴν τὴν ἀποκατάσταση μᾶς τὴν πρόσφερε ὁ Κύριός μας μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ τὴ σταυρικὴ του θυσία. Καὶ τὴν συντηρεῖ ἀπὸ τότε μέσα στὴν Ἐκκλησία του μὲ τὶς μεγάλες του δωρεές, προσφέροντάς μας τὸ ἄχραντο Σῶμα του καὶ τὸ Πανάγιο Αἷμα του.

Στὸ ξεκίνημα τῆς καινούργιας χρονιᾶς ἂς πάρομε ἀποφάσεις: Νὰ ἀξιοποιήσουμε τὶς δωρεές τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ψυχὴ μας. Νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὸν καταρτισμὸ μας. Νὰ ἐργασθοῦμε καὶ γιὰ τὸν καταρτισμὸ τῶν ἀδελφῶν μας.

«Όταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. **Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία, δι' ἧς ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς παριεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς, τὰ πάντα, ὀργὴν,**

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (10 ΛΕΠΡΩΝ)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ' 4-11
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιζ' 12-19

θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψευδέσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός».

ΠΑΝΤΑ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

«Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός»

Γεμάτος πνευματικὴ πείρα καὶ βαθιὰ γνωριμία μὲ τὸν λυτρωτὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς Χριστιανοὺς τῶν Κολοσσῶν. Τοὺς συμβουλεύει γιὰ τὰ προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ὅχι ἀπὸ κανένα ἄνετο γραφεῖο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπώδυνη αἰχμαλωσία του στὴ Ρώμη. Ἀντιμετωπίζει καὶ τὸ πρόβλημα τῶν διακρίσεων. Στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς ἔχουν θέση. Δὲν κάνει διακρίσεις ὁ Θεός. Ἡ ἀγάπη του ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἄνθρωπους. Τὴ μεγαλειώδη αὐτὴ ἀλήθεια τῆς καθολικῆς ἀγάπης ἐν Χριστῷ, διακηρύττει ὁ Ἅπ. Παῦλος μέσα ἀπὸ τὴ φυλακὴ του: **«Ὅπου οὐκ ἔστι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος...»**

Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωὴ μας. Εἶναι ἡ σαρκωμένη ἀγάπη, ἡ σταυρωμένη ἀγάπη, ἡ ἀναστημένη ἀγάπη, ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης.

Ζωὴ μας ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωὴ μας. Ἐκεῖνος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς. Εἶναι ὁ κορηγὸς τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ὑπερφυσικῆς ζωῆς. Γιατὶ μὲ τὸ Σταυρὸ Του, τὸ Αἷμα Του, τὴ μεγάλη Του θυσία καὶ τὴ δικὴ μας πίστη σ' Αὐτόν, μᾶς χαρίζει καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ ζωὴ, τὴν αἰώνια ζωὴ. Μὲ τὸν Χριστὸ μονάχα ζοῦμε πνευματικὴ ζωὴ, ἀνώτερη ζωὴ, χριστιανικὴ ζωὴ. Αὐτὴ τὴ ζωὴ ἔζησαν ἑκατομμύρια Χριστιανοὶ μάρτυρες καὶ ἅγιοι. Αὐτὴ τὴ δοξασμένη καὶ χαριτωμένη ζωὴ ἔζησαν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ ἔγραφε: **«Ζῶ οὐκέτι ἐγὼ ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».**

Πῶς ὅμως θὰ πετύχουμε καὶ ἐμεῖς αὐτὸ τὸ μεγάλο κατόρθωμα;

Γιὰ νὰ γίνει ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ζωὴ μας, δὲν ἀρκεῖ μιὰ ἀπλὴ γνώση. Χρειάζεται μιὰ ἀληθινὴ γνωριμία. Γιατὶ ἄλλο εἶναι οἱ γνώσεις γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἄλλο ἡ προσωπικὴ γνωριμία. Ἄλλο ἡ γνώση τοῦ ψυχροῦ ἱστορικοῦ καὶ ἄλλο ἡ γνωριμία τοῦ φλογεροῦ φίλου. Νὰ γνωρίσουμε τὸν Χριστὸ δὲν εἶναι νὰ διαβάσουμε μόνο γι' Αὐτόν καὶ νὰ ἀκούσουμε πολλὰς ὁμιλίας γι' Αὐτόν. Εἶναι νὰ συνδεθοῦμε μαζί Του. Νὰ ἀποκτήσουμε προσωπικὴ σχέση, ὅπως δύο ἄνθρωποι, ἄνδρας καὶ

γυναίκα, ποὺ μὲ ἀγάπη πορεύονται στὸ μυστήριον τοῦ γάμου. Ἔτσι τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα θὰ συναντήσουν τὸν προσωπικὸ Τριαδικὸ Θεό, στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, μέσα στὴν Ἐκκλησία. Καὶ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, εἶναι κοινωνία προσώπων ἐν Χριστῷ. Μὲ τὰ ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Χριστιανὸς ἐνώνεται μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς του τὸν Χριστὸ καὶ γίνεται **«θείας κοινωνῆς φύσεως».**

Αὐτὴν τὴν προσωπικὴ σχέση καὶ συνάντηση μὲ τὸν Χριστό, πέτυχαν οἱ ἅγιοι. Χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Στὶς ὑπέροχες προσευχῆς του, γράφει: **«Σὺ εἶσαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μου. Σὺ εἶσαι ἡ εὐφροσύνη τοῦ Πνεύματός μου... Σὺ εἶσαι ἡ καρὰ τῆς καρδιάς μου... Σὺ εἶσαι ἡ ἀγάπη τῆς ψυχῆς μου... Κύριε σὺ εἶσαι ἡ δύναμή μου... Σὺ εἶσαι πύργος δυνάμεως καὶ γλυκεῖα ἐλπίδα στὶς θλίψεις μου... Σὺ εἶσαι τὸ τέλει ἀγαθόν».**

«Τὰ πάντα... Χριστός».

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶμαστε ἀδελφοί. Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἄνθρωπους. **«Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός».** Γράφει χαρακτηριστικὰ σχολιάζοντας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. **«Πάντα ἡμῖν ὁ Χριστὸς ἔσται, καὶ ἀξίωμα καὶ γένος καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν αὐτός».** Γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ μέτρο ὅλων τῶν πραγμάτων, θείων καὶ ἀνθρωπίνων. **«Ἐν αὐτῷ κατοικεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος»** καὶ τῆς ἀνθρωπότητας. Αὐτὸς εἶναι τὸ τελειότερο ἰδανικὸ μας. Σ' αὐτὸν βρίσκουμε τὴν ἀπάντηση σὲ ὅλα τὰ προβλήματά μας... Αὐτὸς εἶναι ὁ μυστικὸς ἄξονας τοῦ σύμπαντος.

Ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, δάσκαλος τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, γράφει: **«Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Θέλεις νὰ γιαιτρευθοῦν οἱ πληγές σου; Εἶναι ὁ γαιτρός. Νὰ γαληνέψῃ ὁ πυρετός σου; Εἶναι τὸ ζωντανὸ νερό. Νὰ τιμωρηθεῖ ἡ ἀδικία; Εἶναι ἡ δικαιοσύνη. Ἄν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια εἶναι ἡ δύναμη. Ἄν φοβᾶσαι τὸν θάνατο εἶναι ἡ ζωή...».** Ἄς γίνει λοιπόν, ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ μᾶς **«τὰ πάντα ἐν πᾶσι».**

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς αναγνώστες μας

Ἀδύναμος ὁ Θεός;

«Μὲ προβληματίσει ἓνα κείμενο πὸν διάβαζα πρὸ καιροῦ, ἀπὸ σύγχρονο διανοητή. Ἐγραφε: Ὅταν ἤμουναι παιδὶ δὲν σκεπτόμουναι τὸν Θεό. Δὲν γνώριζα γι' αὐτὸν παρὰ μονάχα ὅτι εἶναι παντοδύναμος. Αὐτὸ μὲ εἶχαν μάθει. Θὰ κόντευα τὰ ὀκτῶ χρόνια. Μιὰ μέρα κάποιον παιδὶ μὲ πλησίασε. Φαινόταν καθαρὰ πὼς εἶχε διάθεση νὰ ἀστειευτεῖ. Σκύβει καὶ μοῦ λέει περιπαιχτικά: Ἄν ὁ Θεὸς εἶναι παντοδύναμος μπορεῖ νὰ κάνει ἓνα βάρος τόσο μεγάλο πὸν νὰ μὴ μπορεῖ οὔτε ὁ ἴδιος νὰ τὸ σηκώσει; Ἄν, ναί, τότε δὲν θὰ εἶναι παντοδύναμος. Τί παντοδύναμος θὰ εἶναι, ἀφοῦ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ σηκώσει ἓνα τέτοιο βάρος; Ἀλλὰ καὶ πάλι ἂν δὲν μπορεῖ νὰ φτιάξει ἓνα βάρος πιδὸ μεγάλο ἀπὸ τὴ δύναμή του καὶ πάλι δὲν θὰ εἶναι παντοδύναμος».

Ὅσο κι ἂν φαίνεται γελοῖο ἓνα τέτοιο σόφισμα, ἀθελά του ἀποκαλύπτει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἱστορικὴ πιδὸ αὐτὴ ἀλήθεια, μᾶς λέει, πὼς ὁ Θεὸς ὁ παντοδύναμος «ἔκανε ἓνα βάρος πὸν δὲν μπορούσε νὰ τὸ σηκώσει!»! Τὸ βάρος αὐτὸ ἀποκαλύφθηκε στὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀσκήωτο αὐτὸ βάρος; Φανερώθηκε τόσο στὴ θεϊκὴ ἐνανθρώπηση, ὅσο καὶ στὴ σταυρικὴ θυσία. Δὲν εἶναι βάρος ἀσκήωτο, ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς γίνεται ἀδύναμο βρέφος πὸν δὲν μπορεῖ οὔτε τὸν ἑαυτὸ του νὰ σηκώσει καὶ νὰ περιποιηθεῖ; Δὲν εἶναι ἀσκήωτο καὶ ἀσύλληπτο βάρος, ὅταν «ὁ ἀχώρητος παντὶ ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ»; Δὲν εἶναι ἀσκήωτο βάρος, ὅταν ὁ τρέφων τὰ σύμπαντα ἔχει ἀνάγκη νὰ τραφεῖ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ἀγνῆς Παρθένου; Δὲν εἶναι βάρος ἀσκήωτο, ὅταν ὁ παντοδύναμος Θεὸς φεύγει κυνηγημένος διὰ νυκτὸς στὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴ φονικὴ μανία τοῦ Ἡρώδου; Ἡ φυγὴ γίνεται καταφυγὴ γι' αὐτόν, πὸν μὲ ἓνα Του νεῦμα μπορούσε νὰ ἐξαφανίσει τὸν αἰμοσταγὴ τύραννον καὶ τοὺς δορυφόρους του.

Πράγματι ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἐνανθρώπηση του «ἔκανε ἓνα βάρος πὸν δὲν μπορούσε νὰ τὸ σηκώσει» καμιά λογική. Ἐγινε υἱὸς ἀνθρώπου ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. «Ἐταπεινώσεν ἀταπεινώτως τὸ ἀταπεινωτὸν του ὕψος». Ἀσκήωτο βάρος δὲν ἦταν γιὰ τὸν Θεό, ὅταν ἦλθε σὲ μᾶς «οὐκ ὡς αὐτὸς ἠδύνατο, ἀλλ' ὡς ἡμεῖς αὐτὸν ἰδεῖν ἠδυνάμεθα. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐν τῇ ἀφθάρτῳ αὐτοῦ δόξῃ πρὸς ἡμᾶς ἐλθεῖν ἠδύνατο· ἀλλ' ἡμεῖς οὐδέποτε τὸ μέγεθος τῆς δόξης Αὐτοῦ βαστάζομεν ἠδυνάμεθα. Καὶ διὰ τοῦτο ὡς νηπιόις ὁ Ἄρτος ὁ τέλειος τοῦ Πατρὸς γάλα ἡμῖν Ἐαντὸν παρέσχε, ὅπερ ἦν ἡ κατ' ἀνθρώπον Αὐτοῦ παρουσία; (Ἅγιος Εἰρηναῖος). Ἦλθε, ὅχι ὅπως Αὐτὸς μπορούσε, ἀλλὰ ὅπως ἡμεῖς μπορούσαμε νὰ Τὸν ἀτενίσουμε. Αὐτὸς μπορούσε νὰ ἔλθει μὲ ὅλη τὴν ἀσύλληπτη δόξα Του. Ἐμεῖς ὅμως δὲν μπορούσαμε νὰ ἀντέξουμε τὴν

μεγάλῃ Του δόξα. Καὶ γι αὐτὸ ὁ τέλειος Ἄρτος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς πρόσφερε τὸν ἑαυτὸ Του σὰν γάλα σὲ μᾶς τὰ νήπια. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἐνανθρώπηση Του. Πὼς, ἀλήθεια, ὁ Θεὸς ὁ παντοδύναμος δέχεται καὶ μπορεῖ νὰ σηκώσει ἓνα τέτοιο βάρος, μιὰ τέτοια ὄχι πιδὸ δύναμη, ἀλλὰ ἀδυναμία;

Καὶ τὸ «βάρος» αὐτὸ δὲν περιορίστηκε μόνο στὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ. Συνεχίστηκε καὶ στὴν ὑπόλοιπὴ γίνῃ πορεία Του, ὡς ὅτου φθάσει στὸ κορυφωμά του, στὴ σταυρικὴ Του θυσία. Πὼς ὁ Ἀναμάρτητος σήκωσε τέτοιες ἀδίσταχτες διαβολὲς καὶ ἀβάσταχτες συκοφαντίες; Αὐτὸς πὸν ἦλθε, «ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» συκοφαντεῖται, ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια»! Ὁ Ἅγιος καὶ Ἀναμάρτητος διαβάλλεται ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς «ὡς φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν»! Ἡ Αὐτοαλήθεια, πὸν διεκήρυξε ὅτι «ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ», κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὲς, ὅτι «διαστρέφει τὸ ἔθνος». Αὐτὸς πὸν «διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας», κρίνεται «ἄξιος θανάτου»! Ὁ προαιώνιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ προκαλεῖται νὰ κατέβει ἀπὸ τὸν σταυρὸ, ἂν πράγματι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ μοιάζει σὰν νὰ μὴ δύναται. Πὼς μπόρεσε νὰ σηκώσει τόσες καὶ τέτοιες μικρότητες; Πράγματι «κάνοντας ἓνα βάρος τέτοιο πὸν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ σηκώσει», ὁ Θεὸς φανέρωσε τὴν παντοδυναμία Του σηκώνοντας τὰ ἀσκήωτα.

Καὶ τὸ πιδὸ ἀσκήωτο καὶ ἀσύλληπτο πὸν σήκωσε ἦταν τὸ βάρος τὸ ἀσκήωτο τῶν ἁμαρτιῶν μας. Αὐτὸς πὸν δὲν γνώρισε ποτὲ ἀπὸ προσωπικὴ του πείρα καμιά ἀπολύτως ἁμαρτία, γιὰ χάρη μας, σήκωσε τὴ δικὴν μας ἁμαρτίαν. Ἄν ἓνα βάρος δὲν μπορούσε νὰ σηκώσει ὁ Ἀναμάρτητος, ὁ μόνος Ἅγιος, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, αὐτὸ ἦταν ἡ ἁμαρτία. Καὶ ὅμως «ἐκεῖνος ἐφανέρωθη, ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν» (Α' Ἰωάν. γ' 5).

Ὁ Χριστὸς φανερώθηκε ὡς ἄνθρωπος στὴ γῆ, γιὰ νὰ πάρει ἐπάνω Του καὶ ἐξαλείψει τὴς ἁμαρτίες μας, ἂν καὶ καμιά ἁμαρτία δὲν ὑπάρχει σ' αὐτόν. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος θὰ προσθέσει γιὰ τὸν ἀναμάρτητον Κύριον: «Τὸν μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησεν, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Β' Κορ. ε' 21). Σήκωσε ὁ Χριστὸς πάνω στοὺς σταυροφόρους ὤμους του τὸ ἀσκήωτο βάρος τῶν ἁμαρτιῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Τώρα πιδὸ ὁ Θεὸς δὲν χρειάζεται «νὰ κάνει ἓνα βάρος πὸν νὰ μὴ μπορεῖ νὰ τὸ σηκώσει». Τὸ βάρος αὐτὸ τὸ ἔφτιαξε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ σήκωσε, θὰ λέγαμε, ὅχι ἡ παντοδυναμία, ἀλλὰ ἡ πανσοφία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Συζυγικές δυσκολίες

Δέν τὸ περιμένετε; Μὰ ἦταν ἐπόμενο. Πρὸς τί λοιπὸν νὰ παραπονιέστε γιατί μόλις ἡ ζωὴ σας προσανατολίσθηκε πρὸς νέους ὀρίζοντες, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ συσσωρεύονται σύννεφα στὸν οὐρανὸ τοῦ συζυγικοῦ σας βίου;

«Ὁ ἄνδρας μου δὲν θρσκεύει καθόλου. Δὲν θέλει νὰ ἀκούσει γιὰ ἐκκλησία. Δὲν προσεύχεται. Μιλᾷει σαρκαστικά γιὰ τὴν πίστη. Ἐκδηλώνει φανερὰ τὴν δυσαρέσκεία του, ὅταν μὲ βλέπει νὰ τηρῶ τὰ θρησκευτικά μου καθήκοντα».

Τὸ ξαναλέμε: Γιατί παραξενεύεστε τώρα; Σὲ τί θὰ ὠφελήσουν οἱ ὄψιμες αὐτὲς μεμπιμοιρίες;

Δικό σας εἶναι τὸ λάθος, ἓνα λάθος ποὺ κάνουν δυστυχῶς πολλοὶ καὶ πολλές. Σεῖς δὲν κάνατε τὴν ἐκλογή; Θυμηθεῖτε: παντρευτήκατε ἔπειτα ἀπὸ ἓνα δεσμό. Θεωροῦσατε, κακῶς βέβαια, ὅτι «ἡ ἀγάπη» ποὺ σᾶς ἔνωσε θὰ τακτοποιοῦσε αὐτομάτως ὅλα τὰ πράγματα. Καὶ νὰ τώρα ἀντιμετωπίζετε τὴν σκληρὴ πραγματικότητα. Γιατί τὰ θέματα αὐτὰ τῆς ριζικῆς διαφωνίας δὲν εἶναι τωρινά. Ὑπῆρχαν. Ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους εἶχατε συνδεθεῖ τέτοιοι ἦταν: ἄθρησκοι, ἀδιάφοροι ἢ καὶ πολέμιοι τῆς θρησκείας.

Δὲν τὸ βλέπατε αὐτὸ προηγουμένως, γιατί σᾶς τὸ ἔκρυβε ἡ μέθη τοῦ δεσμοῦ σας. Ἄλλ' ἀκόμη καὶ ὁ ἐκλεκτός σας, προτοῦ παντρευθεῖτε, ἔκανε πῶς δὲν ἔχει ἀντίρρηση στὶς θρησκευτικὲς σας ἀντιλήψεις. Μέσα του ὅμως κρατοῦσε σφικτὰ τὶς δικές του πεποιθήσεις. Καὶ νὰ τώρα ποὺ γίνετε σύζυγοι καὶ δὲν φοβοῦνται πιά, μήπως σᾶς χάσουν, ἀναπνοῦν ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι ζητοῦν νὰ τὶς ἐπιβάλλουν καὶ σὲ σᾶς.

Ἀλλὰ θὰ πεῖτε: Καὶ λοιπὸν τί θὰ γίνεῖ τώρα; Νὰ μὴ χάσετε τὸ θάρρος σας. Νὰ μείνετε σταθερὲς στὶς χριστιανικὲς σας πεποιθήσεις. Αὐτὸ θὰ σᾶς βοηθήσει νὰ βαστάξετε τὸν σταυρὸ τῆς διαφωνίας καὶ τῆς ἀντιθέσεως πεποιθήσεων, χαρακτήρων, ζωῆς.

Γιατί ἂν πανικοβληθεῖτε, θὰ χαθεῖ κάθε ἐλπίδα ἐπανορθώσεως τῶν λαθῶν. Ἴσως μάλιστα κινδυνεύσετε νὰ βυθιστεῖτε καὶ σεῖς μέσα στὸ χάος τῆς ἀπιστίας τῶν ἀνδρῶν σας. Ὅποτε ἂν σβῆσει μέσα στὸ σπίτι τὸ φῶς τῆς δικῆς σας πίστεως, τότε τί θὰ διαλύσει τὰ σκοτάδια; Ἐὰν καὶ σεῖς παρασυρθεῖτε στὴ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, τότε ἐλπίδα δὲν θὰ ὑπάρχει. **«Ἐὰν τὸ ἅλας –καὶ σεῖς εἶστε τὸ ἅλας-- μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται;»** ρωτᾷ καὶ ὁ ἀρχηγός τῆς πίστεως μας, ὁ Σωτῆρας.

Τὸ καθῆκον σας λοιπὸν εἶναι νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ ζεῖτε ὡς Χριστιανή. Καὶ μάλιστα κάτι περισσότερο. Νὰ γίνεῖ πιὸ βαθιά, πιὸ συνειδητὴ ἢ εὐσέβειά σας. Νὰ γίνεῖ ἡ ὑπομονὴ δυνατὴ, συνεχῆς, βαθιά. Ἐχει καὶ ἐδῶ ἰσχυρὴ ἢ μεγάλη ἀλήθεια ποὺ διακήρυξε ὁ Κύριος **«ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν»** (Λουκ. κα' 19). Μὲ τὴν ὑπομονὴ ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἀνοχή καὶ πραότητα καὶ καλοσύνη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φῶς γλυκὸ καὶ ἰλαρὸ ἀληθινῆς χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄνδρες σας, θὰ νικήσετε.

Μόνο προσέξτε νὰ μὴ ξεκολλήσετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ χριστιανικὴ ζωὴ **«θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι»** στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Ἔτσι ὑπάρχουν πολλές ἐλπίδες, ἂν μὴ καὶ βεβαιότητα, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ μεταστραφεῖ καὶ ὁ σύζυγός σας καὶ θὰ φωτισθεῖ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ **«φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον»**.

Θὰ χρειασθεῖ ἴσως νὰ παλέψετε σκληρὰ, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴ νίκη αὐτή.

Εἶναι καὶ αὐτὸ μία πάλιν. Ἐνας ἀγώνας εὐγενικὸς καὶ ἱερὸς ποὺ διεξάγεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία. Ἡ πίστη καὶ ἡ φωτισμένη θρησκευτικότητα καλεῖται νὰ ἀντιπαλεῦει πρὸς τὴν θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἴσως –ἴσως πρὸς πεποιθήσεις ἄθες καὶ πρὸς μιὰ ἀντιχριστιανικὴ ζωὴ. Ἡ ἑλληνικὴ χριστιανικὴ ψυχὴ βρίσκεται ἀντιμέτωπη πρὸς ἀντιλήψεις καὶ ἰδέες τελείως ἔξω ἀπὸ τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς μας. Μέσα στὶς πολλές μάχες ποὺ ἔχετε νὰ δώσετε στὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ, καλεῖσθε τώρα νὰ δώσετε καὶ αὐτὴ τὴ μάχη. Νὰ φυλάξετε τὸν θρησκευτικὸ χαρακτήρα τῆς οἰκογένειάς σας. Νὰ ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ σπίτι σας τὰ μικρόβια τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητας ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ἀθεΐας.

Ἐπιπλέον, ὁπλο σας θὰ εἶναι ἡ προσευχὴ. Μὲ αὐτὴ θὰ περιβάλλετε τοὺς ἄνδρες σας μέρα νύχτα. Ἡ ἰκεσία σας καὶ ἡ δέσπῃ σας πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς πίστεως, τὸν Σωτῆρα, ποὺ θὰ γίνεῖται **«μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, ἐν πνεύματι πραότητος, μετὰ μακροθυμίας καὶ ἐν ἀγάπῃ»**, θὰ ἐλκύσει στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιὰ τῶν συζύγων σας τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ σιγὰ σιγὰ θὰ σπάσει τὸν πάγο τῆς ἀδιαφορίας, θὰ γλυκάνει τὴν σκληρὴ καρδιὰ, θὰ χύσει τὸ ἰλαρὸ φῶς μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς, θὰ ζωογονήσει τὴ σπίθα τῆς πίστεως, τὴ σκεπασμένη ἀπὸ τὴ στάχτη τῶν προκαταλήψεων ἢ καὶ τῶν κακιῶν.

Καὶ θὰ ἔλθει ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Χριστός, θὰ λάμψει καὶ στὶς ψυχὰς τῶν συζύγων σας καὶ θὰ καταυγάσει ὅλο τὸ σπίτι σας μὲ τὴ χάρι του. Καὶ τότε πόση χαρὰ καὶ εἰρήνη καὶ ἀγαλλίαση!

Μετὰ τὸ λάθος, ἡ ἐπανόρθωση. Καὶ τὸ κέρδος. Τὸ κέρδος μιᾶς ψυχῆς!

Ἐπιπλέον, ὁπλο σας θὰ εἶναι ἡ προσευχὴ. Μὲ αὐτὴ θὰ περιβάλλετε τοὺς ἄνδρες σας μέρα νύχτα. Ἡ ἰκεσία σας καὶ ἡ δέσπῃ σας πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς πίστεως, τὸν Σωτῆρα, θὰ ἐλκύσει στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιὰ τῶν συζύγων σας τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ.

«Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν. Παράγγελε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδεὶς σου τῆς νεότητος καταφρονεῖτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Τιμ. δ' 9-15
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιθ' 1-10

ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ. Ἔως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδα-

σκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν».

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

«Τύπος γίνου τῶν πιστῶν... ἐν πνεύματι»

Μὲ στοργικὴ ἀγάπῃ ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὸ ἀγαπημένο του πνευματικὸ παιδί, τὸν Τιμόθεο. Τὸν ὀνομάζει «**γνήσιον τέκνον ἐν πίστει**» στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς του (Α' Τιμ. α' 2). Στὰ Λύστρα τὸν εἶχε πρωτοσυναντήσῃ μικρὸ παιδί κοντὰ στὴν πιστὴ του μητέρα Εὐνίκη καὶ τὴ γιαγιά του Λωίδα. Τώρα ἔχει ἀνδρωθεῖ καὶ εἶναι ἐκλεκτὸς συνεργάτης του. Τὸν ἔχει τοποθετήσῃ Ἐπίσκοπο στὴ μεγάλη πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν Ἐφεσο. Τοῦ παραγγέλλει λοιπὸν νὰ εἶναι: «**Τύπος τῶν πιστῶν... ἐν πνεύματι**». Δηλαδὴ πρότυπο γιὰ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς στὴν πνευματικὴ ζωή.

Ἀλλὰ τί εἶναι πνευματικὴ ζωή;

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι κατ' ἀρχὴν ἡ πιστὴ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐφαρμογὴ τους στὴν καθημερινή μας ζωή. «**Εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς**» ἀποκρίνεται ὁ Κύριος στὸν ἀναζητητὴ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰώνιας ζωῆς. Καὶ ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή, ποὺ ἀποδεικνύει καὶ τὴ γνησιότητα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς, εἶναι ἡ ἀγάπῃ. Ὅταν ζοῦμε τὴν ἀγάπῃ, τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, τότε μποροῦμε νὰ ἐλέγξουμε καὶ τὴ γνησιότητα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Γιατὶ ἡ ἀγάπῃ εἶναι «**πλήρωμα νόμου**». Κάτι περισσότερο. Ἡ ἀγάπῃ εἶναι μίμνησι Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπῃ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾷ προχωρεῖ ἀπὸ τὸ «**κατ' εἰκόνα**» στὸ «**καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ**». Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀληθινὸς ἄνθρωπος, γιατί γίνεται «**θείας κοινωνὸς φύσεως**». Ἔτσι ὄχι ἀπλῶς ἐξαγιάζεται. Θεώνεται. Ζεῖ τὴν αὐθεντικὴ πνευματικὴ ζωή. Μιλάμε γιὰ πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἐξυπακούεται πὼς χωρὶς τὴ ζωοπάροχον πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωή. Χωρὶς τὸν χορηγὸ τῆς ζωῆς, πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ζωή; Ὅτι εἶναι γιὰ τὴ σωματικὴ μας ὑπαρξὴ ὁ ἀέρας, εἶναι γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑπόστασι ἡ παρουσία τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Τί πραγματοποιεῖ τὸ τρίτο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος; Τὰ πάντα. «**Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον**». Αὐτὸ ἀρδεύει τὴν πνευ-

ματικὴ ξηρασία μας καὶ γονιμοποιεῖ τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς ποὺ ὁ οὐράνιος Γεωργὸς ρίχνει στὴν ψυχὴ μας. Αὐτὸ μᾶς χαρίζει τὸν φωτισμὸ Του γιὰ τὴν ἐξερεύνησι καὶ κατανόησι τῆς ἀλήθειας. Αὐτὸ «**συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν**», συμπροσεύχεται μαζί μας καὶ «**ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις**» (Ρωμ. ν' 26) γιὰ τὴν πνευματικὴ πρόοδο καὶ σωτηρία μας.

Ἔτσι ἔχουμε τὰ γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς:

1. Τὸ βιβλικό: Θὰ τροφοδοτοῦμε τὴν ψυχὴ μας μὲ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Χωρὶς τὴ συνεχὴ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἀνθίσει μέσα μας ἡ ζωὴ τοῦ Πνεύματος. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος συνιστοῦσε στοὺς Χριστιανοὺς τῆς ἐποχῆς του νὰ προμηθευτοῦν τὴν Ἁγία Γραφή καὶ νὰ τὴν μελετοῦν συνεχῶς.

2. Τὸ ἀρχικό: Ὅταν μιλάμε γιὰ ἀρχικὸ Χριστιανισμό, ἐννοοῦμε τὴ ζωὴ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁμολογητῶν. Θὰ εἴμαστε καὶ μεῖς ὁμολογητῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Θὰ δίνουμε τὴ μαρτυρία μας γιὰ τὸν Χριστό.

3. Τὸ λειτουργικό: Ἡ θεία λειτουργία καὶ τὰ ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ὄχι μόνον ἀπαραίτητα, ἀλλὰ ἡ τροφή μας, ἡ δύναμή μας, ἡ παρηγορία μας. Ἡ θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ κέντρο τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς (Πράξεις β' 12).

4. Τὸ ἀσκητικὸ καὶ ἀγιοπατερικό: Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἀσκητῆς ἔζησαν στὴν πράξι τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ ἐμεῖς λοιπὸν θὰ ἀσκοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας μὲ ἐγκράτεια καὶ θὰ μελετᾶμε τὰ συγγράματά τους καὶ τὸ ἅγιο παράδειγμά τους.

5. Ζωὴ συνεχοῦς μετανοίας

6. Ζωὴ σταυροῦ καὶ θυσίας

7. Ζωὴ ἐμπράκτου ἀγάπης

8. Ζωὴ ταπεινοφροσύνης

9. Ζωὴ πνευματικῆς ἀνατάσεως: «**Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας**».

«Τίς δὲ συγκατάθεσις
ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;
ὕμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε
ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ
Θεὸς ὅτι ἐνοικήσω ἐν
αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν
Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἐξέλθετε ἐκ
μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ
ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε, καὶ ἐγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς,

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄1
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ιε΄ 21-28

καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πα-
τέρα καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι
εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας,
λέγει Κύριος παντοκρά-
τωρ.

Ταύτας οὖν ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπη-
τοί, καθαρῶμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ
σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην
ἐν φόβῳ Θεοῦ».

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος»

ΑΝΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ εἶναι ἡ
ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ βαπτί-
ζεται καὶ γίνεται ἔτσι μέλος τῆς
Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Τονίζει ὁ
ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἀποστο-
λική περικοπή πρὸς τοὺς Κοριν-
θίους: **«Ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε
ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς
ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ
ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι
αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσο-
νται μοι λαός».**

Ναὶ εἶναι μεγάλα τὰ δῶρα τῆς
ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μεγάλη
καὶ ἡ εὐθύνη καὶ τὸ χρέος τῶν
ἀληθινὰ πιστῶν νὰ κρατοῦν στὴν
ψυχὴ τοὺς ἔνοικο τὸν Θεό. Αὐτὸ
ὑπογραμμίζει καὶ ὁ ἀπόστολος
Παῦλος ὅταν λέει: **«Ταύτας οὖν
ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγα-
πητοί, καθαρῶμεν ἑαυτοὺς
ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς
καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες**

ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ». Ἀφοῦ ἔχουμε τέ-
τοιες ὑποσχέσεις, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εἶναι Πατέρας μας
καὶ ἔμεῖς παιδιὰ Του, ἄς καθαρῶμεν τὸν ἑαυτὸ
μας, ἀπὸ κάθε ἀμαρτωλὸ πρᾶγμα, ποῦ μολύνει
σῶμα καὶ ψυχὴ. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μας
χρέος, τὸ καθῆκον τὸ ἐπιτακτικόν. Νὰ καθαρῶμεν
ὄχι μιὰ φορά, ἀλλὰ νὰ καθαρῶμεν πάντοτε τὸν
ἑαυτὸ μας ἀπὸ κάθε τι ἔνοχο καὶ ἀμαρτωλό. Διότι
τίποτε ἄλλο δὲν μολύνει σῶμα καὶ ψυχὴ, ὅσο ἡ
ἀμαρτία. Καὶ πῶς νὰ μείνει ὁ καθαρὸτατος Θεὸς
σὲ ἀκάθαρτη ὑπαρξη;

Νὰ καθαρῶμεν τὸν ἑαυτὸ μας. Νὰ φεύγου-
με μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἀπὸ τοὺς τόπους
τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ἠθικῆς φθορᾶς, ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Φεύ-
γετε ἀπὸ πρόσωπα καὶ πράγματα ἀμαρτωλά, μᾶς
λέει ὁ Θεός. **«Εξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ
ἀφορίσθητε, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε».** Νὰ
καθαρῶμεν τὸ ἐσωτερικὸν μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸ
μὲ τὴν συνεχῆ μετάνοια, τὴν ἱερὴν ἐξομολόγησι
καὶ τὴν μετοχὴν στὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, τὴν θεία
Κοινωνία. Καὶ ὄχι μόνο νὰ τὸν καθαρῶμεν, ἀλλὰ
καὶ νὰ τὸν ἀγιάζουμε. Νὰ τὸν ἐξαγνίζουμε. Παράλ-
ληλα μὲ τὴν ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ τὴν ἀδυναμία καὶ
τὰ πάθη χρειάζεται νὰ στολίζουμε τὴν ψυχὴν μας
μὲ τὴν ἀρετήν. Τότε γινόμεσθε καθαροί, κατοικητήριον
τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Ἀπαραίτητη, λοιπὸν καὶ βασικὴ
προϋπόθεσις γιὰ νὰ προχωροῦμε στὴν *«ἀγιωσύνην
ἐν φόβῳ Θεοῦ»* εἶναι ἡ ἀσκηση τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγά-
πη νὰ κατευθύνει κάθε ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς μας.
Γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπην ὀλοκληρῶνεται ἡ πνευματικὴ
μας ζωὴ καὶ φθάνουμε στὴν ἀληθινὴ ἀγιότητα.

Καὶ τότε, ποιά τιμὴ, ποιά χαρὰ, ποιά δόξα γιὰ
μᾶς!

Νὰ μιὰ ἀληθινὰ μεγάλῃ τιμῇ! Νὰ μιὰ ὑψίστη
δωρεὰ καὶ χάρις! Οἱ μικροὶ καὶ ἀδύνατοι ἄνθρωποι
νὰ γίνονται κατοικητήριον τοῦ ἁπείρου καὶ ἁγίου
καὶ παντοδύναμου Θεοῦ. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ
ζωντανὸ ναὸ νὰ κατοικεῖ ὁ Θεὸς καὶ νὰ περιπατεῖ
μαζί τους καὶ νὰ τοὺς χειραγωγεῖ. Καὶ περισσότερο:
Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι Πατέρας τους καὶ αὐτοὶ παιδιὰ τοῦ
Θεοῦ, γιοὶ τοῦ Θεοῦ, θυγατέρες τοῦ Θεοῦ. Νὰ τὸν
νιώθουν κοντὰ τους, πάντοτε βοηθὸ καὶ προστάτη,
Πατέρα στοργικόν. Νὰ τὸν αἰσθάνονται ὁδηγὸ καὶ
ἐμπνευστή, κυβερνήτην τῆς ζωῆς τους. Νὰ ἀπευ-
θύνονται πρὸς Αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν θερμὴν τῆς ψυχῆς
τους, νὰ τὸν προσφωνοῦν Πατέρα τους: **«Πάτερ
ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».** Καὶ νὰ γεμίζει ἡ
ψυχὴ ἀπὸ πνευματικὴ ἀγαλλίασι. Καὶ νὰ ἀντλεῖ
πίστιν, ἐλπίδα, ἀνεξάντλητη δύναμιν καὶ σοφία.
Νὰ βγαίνει πάνοπλος ὁ πιστὸς στὸν ἀγῶνα τῆς
ζωῆς, καὶ νὰ ἀναδεικνύεται νικητὴς ὅλων τῶν
πειρασμῶν τῆς ἀμαρτίας.

Νά, ὅμως, τώρα μπροστὰ μας ὀρθώνεται ἕνα
ἔρωτημα: Νιώθουμε ἔμεῖς οἱ πιστοὶ αὐτὴ τὴν ὑπέ-
ροχην τιμὴν, νὰ εἶμασθε ζωντανοὶ ναοὶ τοῦ **«ζῶντος
Θεοῦ»;** Ἡ, μήπως, παραπλανᾶται ἡ ψυχὴ μας ἀπὸ
ἀνθρώπινα μεγαλεῖα καὶ ἀπολαύσεις ἀμαρτωλές;
Μήπως σκέψεις ἄτοπες καὶ ἔνοχες ἐπιθυμίαι μολύ-
νουν σῶμα καὶ ψυχὴ καὶ διώχνουν τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ; Μήπως διαιρέσεις, ἰδιοτέλειαι, ἄνομα συμ-
φέροντα καὶ πράξεις ἀμαρτωλές ἀπομακρύνουν
τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας; Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ
Θεὸς τῆς ἀγάπης νὰ εἶναι συγκατοικὸς μὲ κάποιον
ποῦ διατηρεῖ στὴν ψυχὴν του τὴν μνησικακίαν ἢ τὴν
ὑπεροψίαν;

Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσε τόση δύναμη;

Σὲ μιὰ συζήτηση ἔλεγε στὴ φίλη της μιὰ νέα γυναίκα:

Ἦμουν πολὺ μικρή, ὅταν μὲ λίγα κέρματα στὸ χέρι πήγαινα στὸ γειτονικὸ μαγαζάκι τοῦ κυρ Πέτρου καὶ ἀγόραζα ὀμορφες καραμελίτσες. Τὸ μαγαζάκι αὐτὸ μὲ τραβοῦσε σὰν μαγνήτης. Ὁ κυρ Πέτρος πουλοῦσε ψιλικά καὶ μαζί μ' αὐτὰ καραμέλες καὶ σοκολάτες καὶ πάντα εἶχε μικροὺς ἀγοραστῆς, ποὺ τόσο τοὺς ἀγαποῦσε. Ἡ μορφή του ἦταν συμπαθέστατη. Πάντα γελοῦσε. Τὰ μάτια του ἦταν γαλάζια σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ καθρέφτιζαν τὴν ψυχὴ του. Ἀγαποῦσε τὰ παιδάκια καὶ πότε πότε τοὺς ἔδινε καὶ καμιὰ καραμελίτσα γιὰ δῶρο. Θυμᾶμαι ἀκόμη πὼς φοροῦσε ἀκουστικά κι αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση. Δὲν ἤξερα πὼς μ' αὐτὰ τὰ λαστικάκια κατόρθωνε ν' ἀκούει. Ἡ γυναίκα του, ἦταν μιὰ κυρία εὐγενική, σοβαρή, ποὺ καθόταν στὸ μαγαζάκι, ἰδίως τὸ ἀπόγευμα, μὲ τὰ πλεκτά της, κάνοντας παρέα στὸν καλὸ της σύζυγο. Παιδιά δὲν εἶχαν, αὐτὸ τὸ ἤξερα γιὰτι μοῦ ἔλεγε: «Ἦθελα νὰ εἶχα ἓνα κοριτσάκι, ἀλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε. Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομά του».

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ κυρ Πέτρος μὲ τὴ σύζυγό του δὲν φαινόταν πουθενά. Τὸ μαγαζάκι τοὺς εἶχε κλείσει. Πάντα θυμῶμαι τὸν χαριτωμένο αὐτὸ ἄνθρωπο καὶ μαζί του τὰ παιδικὰ μου χρόνια. Πέρσυ τὸν χειμῶνα ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσω στὸ δρόμο μὲ ἓνα τσουχτερὸ κρύο. Κρατοῦσε μπαστούνι καὶ τσάντα γιὰ ψώνια. Εἶχε γεράσει πολὺ, ὅμως ἡ λάμψη τῶν ματιῶν του ἦταν ἡ ἴδια καὶ τὸ ἀθῶο ὕφος του ἀπαράλλακτο. Πόσο χάρηκα ὅταν τὸν εἶδα!

Κι ἐκεῖνος χάρηκε καὶ μοῦ διηγήθηκε σύντομα τὴν τόσο θλιβερὴ ἱστορία του. Εἶχε τὴ γυναί-

κα του κατάκοιτη καὶ τὴν περιποιόταν ὁ ἴδιος. Ἀκόμη φρόντιζε γιὰ ὅλο τὸ σπίτι. Μόνος του ψώνιζε, μαγείρευε, τακτοποιοῦσε, ἔπλενε καὶ τὸ πὸ σημαντικό, ἔβλεπε τὴ γυναίκα του, τὴν καλὴ του σύντροφο νὰ λιώνει στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, χωρὶς καθόλου νὰ δυσανασχετεῖ καὶ νὰ χάνει τὴν ὑπομονή του.

Πόσο λυπήθηκα ὅταν ἄκουσα ὅλα αὐτά! Ὅμως εἶχα προσέξει πὼς δὲν φαινόταν καθόλου δυστυχισμένος καὶ πὼς ἀντιμετώπιζε τὴν ὅλη κατάσταση μὲ πολλὴ δύναμη παρὰ τὴν ἡλικία τῶν 83 ἐτῶν του. Σκέφθηκα καὶ διερωτήθηκα: Ἀπὸ ποῦ ἀντλοῦσε τόση δύναμη καὶ κουράγιο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ πάρω τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά μου, ὅταν πῆγα σπῆτι τοῦ γιὰ ἐπίσκεψη. Μπαίνοντας μέσα μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωση ἐνὸς σπιτιοῦ, ποὺ τὸ φροντίζει μιὰ καλὴ καὶ πρόθυμη νέα νοικοκυρά. Ὅλα ἔλαμπαν ἀπὸ καθαριότητα. Τὰ πράγματα ἦταν τακτοποιημένα μὲ τάξη καὶ προσοχὴ καθένα στὴ θέση του. Ἡ γυναίκα του ἦταν σὲ ἄσχημη

κατάσταση, εἶχε ἀλλάξει μορφή, δὲν καταλάβαινε κανένα, οὔτε μιλοῦσε. Πόσος πόνος Θεέ μου! Μοῦ ἤλθαν δάκρυα στὰ μάτια, ἀλλὰ συγκρατήθηκα, ὅταν ἀντίκρυσά τὸ ἤρεμο πρόσωπο τοῦ κυρ Πέτρου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε: Ἐτοιμαζόμαστε παιδί μου. Τελειώσαμε τὸ ταξίδι μας. Πρέπει νὰ φύγουμε. Δὲν θὰ πάρουμε μαζί μας τίποτα ἄλλο, παρὰ τὰ καλὰ μας ἔργα καὶ τὴν ὑπομονή. Τώρα ὁ Κύριος μᾶς δοκιμάζει λίγο, γιὰτι μᾶς ἀγαπάει. Μᾶς δίνει τὶς δοκιμασίες, τὶς θλίψεις, ἀλλὰ μᾶς δίνει καὶ τὴ δύναμη νὰ τὶς σπκῶνουμε καρτερικά. Τίποτα δὲν ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ συμβαίνει στὴ ζωὴ μας, χωρὶς νὰ ἀποβλέπει στὴν ὠφέλειά μας. Ἐξω δεῖ πολλὰ στὴ ζωὴ μου κι εὐχαριστῶ τὸ Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ μου.

Θαύμασα τὴ δύναμή του καὶ εὐχήθηκα νὰ μπορούσα νᾶχω κι ἐγὼ τόσο κουράγιο σὲ ὅμοιες περιστάσεις.

Ξαφνικὰ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἓνα ντουλάπι τζαμωτό, γεμάτο βιβλία. Καὶ τὸν ρώτησα: Φαίνεται πὼς διαβάζετε κυρ Πέτρο. Βλέπω ὅτι ἔχετε ὀμορφα βιβλία. Ἄν καὶ γέρος καὶ μὲ τόσες ἀσχολίες καὶ νοικοκυριό, εἶχε καιρὸ καὶ διάθεση καὶ διάβαζε, σκέφθηκα. Καὶ ἐμεῖς πολλὲς φορές παραπονιόμαστε πὼς δὲν ἔχουμε καιρὸ. Καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

Ὅλα εἶναι ὥραϊα, παιδί μου καὶ μ' ἀρέσει νὰ διαβάζω. Ἀλλὰ σὰν κι αὐτό, κανένα.

Ἐπίασε τὴν Ἁγία Γραφή ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ μοῦ τὴν ἔδειξε.

- Ἀπ' ἐδῶ ἀντλῶ κουράγιο, μὲ τὸ βιβλίό αὐτὸ τρέφεται ἡ ψυχὴ μου!

Ἐγὼ δὲν μίλησα πιά. Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά μου, μοῦ εἶχε δοθεῖ...

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ (10 €) **μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐξῆς τρόπους:**

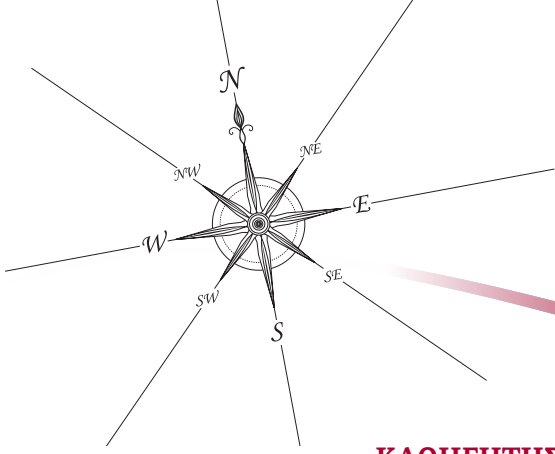
- Μὲ κατάθεση στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποὺ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότης ὑπ' ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικοῦ (ZOH)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ZOH» (Καρύτση 14, Ἀθήνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικοῦ: **Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα**
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ἐντύπο ταχυπληρωμῆς ποὺ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὅσους ἔχουν ὀφειλή
- Στὰ ΕΛΤΑ μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ (Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνση μὲ ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπους συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ κόβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωση τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικοῦ (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο μὲ κατάθεση στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

(820 - 893)

1

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΜΑΓΝΑΥΡΑΣ

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα – γιὰ ἄλλους ἄγνωστη εἶναι ἡ ἀκριβὴς χρονολογία καὶ μερικοὶ θέλουν τὸ 820 – εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁ Μέγας Φῶτιος στὴν Ἰακκουστὴ Βασιλεύουσα.

Ἐκεῖ ζοῦσε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Μ. Φωτίου, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὶς ἐπιφανέστερες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ πατέρας του Σέργιος ἦταν «σπαθάριος», δηλαδὴ μέλος τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, καὶ Εἰρήνη λεγόταν ἡ μητέρα του. Σ' ἀξιώματα μεγάλα ἀνέβηκαν καὶ τὰ ἀδελφία του ὁ Σέργιος, ὁμώνυμος τοῦ πατέρα του, καὶ ὁ Ταράσιος. Ὁ πρῶτος ἔγινε «σπαθάριος» καὶ ὁ δεῦτερος «πατρίκιος». Μὲ τὰ ἀνάκτορα τὸν συνέδεαν καὶ συγγενικοὶ δεσμοί. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητέρας του Σέργιος εἶχε πάρει σύζυγο τὴν Εἰρήνη, ἀδελφὴ τῆς αὐτοκράτειρας Θεοδώρας, ἐκείνης ποὺ ἀναστήλωσε τὶς εἰκόνες. Ὁ δὲ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιος, ποὺ προήδρευσε τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἦταν στενὸς συγγενὴς του.

Ἐπάνω ὅμως ἀπὸ τὴ φημισμένη καταγωγή του, ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς οἰκογένειάς του, πιὸ πολὺ ἀξίζει ἡ μεγαλοφυΐα του, ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὰ πρῶτα του παιδικὰ χρόνια. Ὅπως λέμε σήμερα: φάνηκε ἕνα παιδί – θαῦμα.

Προικισμένος μὲ πλούσια χαρίσματα καὶ ἔχοντας ἄφθονα τὰ ὑλικά μέσα ρίχτηκε ἀπὸ νωρὴς στὴ μάθησι. Ἀγάπησε τὸ σχολεῖο καὶ τὰ βιβλία ὅσο λίγα παιδιὰ στὸν καιρὸ του καὶ ἴσως καὶ γιὰ πολλοὺς αἰῶνες. Σπούδασε ἄριστα τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλολογία, τὴ ρητορικὴ, τὴν ἰατρικὴ καὶ ἐμβάθυνε ὅσο λίγοι στὴ χριστιανικὴ γραμματεία, καὶ μάλιστα στὴν Ἁγία Γραφή καὶ στοὺς Μεγάλους Πατέρες τῶν πρώτων αἰώνων.

Ὁ Φῶτιος ἀπὸ νέος ἀπέκτησε πολλὰς γνώσεις, ἰδίως φιλολογικὰς καὶ θεολογικὰς. Συνδύασε ἄριστα τὴν αἰώνια Ἀλήθεια μὲ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας.

Ἡ πληροφορία αὐτή, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἔκθρο τοῦ Φωτίου, τὸν Νικήτα Δαυῖδ, Ἐπίσκοπο Παφλαγονίας, ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Πρωτοφανὴς καὶ καταπληκτικὴ ὑπῆρξε ἡ πολυμάθειά του. Σὰν γραμματικὸς, σὰν φιλόσοφος, σὰν νομικὸς, σὰν γιατρός, σὰν μαθηματικὸς, σὰν ἀστρονόμος καὶ μουσικὸς, σὰν θεολόγος ὁ χαλκέντερος Φῶτιος ὑπῆρξε ἀληθινὰ μοναδικὸ φαινόμενο. Καμμιά περιοχὴ τῆς ἀνθρώπινης γνώσεως δὲν ἔμεινε σ' αὐτὸν ἀπρόσιτη, γιὰτὶ ἀπλῶς ζητοῦσε τὰ πάντα νὰ μάθει, σ' ὅλα νὰ ἐμβαθύνει.

Ἐγινε, κατὰ τὸν ἱστορικὸ Βασίλειο, ἡ κεντρικὴ δύναμη τῆς μορφωτικῆς καὶ πνευματικῆς κίνησης τῶν τελευταίων πενήντα χρόνων τοῦ ἑνατου αἰῶνα. Διαθέτοντας ἐξαιρετικὴ ἰκανότητα καὶ μόρφωση καὶ ἀγαπώντας τὶς γνώσεις, ἀφιέρωσε ὅλη του τὴν προσοχὴ καὶ δραστηριότητα στὴν διαπαιδαγώγησι τῶν ἄλλων...

Κι ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ αὐτοκράτορας Μιχαὴλ καὶ ὁ Καῖσαρ Βάρδας, θεῖος του, ἀποφάσισαν, γιὰ νὰ καταρτίζονται στελέχη γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πολιτικὴ διοίκηση, νὰ ἀνασυστήσουν τὴ Σχολὴ ἀνώτερης μόρφωσης, ποὺ λειτουργοῦσε καὶ πρὶν στ' ἀνάκτορα.

Σ' αὐτὴ τὴ Σχολὴ δίδασκε καὶ ὁ Φῶτιος. Ὑπῆρξε δάσκαλος μὲ τὴν βαθύτερη σημασία τῆς λέξεως, σ' ὅλη τὴν διάρκειά καὶ σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς πολυκύμαντης ζωῆς του.

Οἱ Ἄραβες κυριαχοῦσαν στὴν Μεσόγειο καὶ στὴν Μέση Ἀνατολή, οἱ Σλάβοι ὀργανώνονταν καὶ πάλι στὰ βόρεια σύνορα, ἐνῶ μέσα στὴν αὐτοκρατορία οἱ ἄλλοτε εἰκονομάχοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ κυριαχοῦν.

Γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ μεγάλα αὐτὰ προβλήματα ὁ Αὐτοκράτορας Μιχαὴλ καὶ οἱ σύμβουλοί του στράφηκαν πρὸς τὴν Σχολὴ τῆς Μαγναύρας καὶ πρὸς τὸν Φῶτιο, ποὺ ἦταν ἡ δεσπόζουσα ἐκεῖ προσωπικότητα μὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς μαθητὲς του. Τὸν κάλεσαν στὰ ἀνάκτορα. Τοῦ ἔδωσαν θέσεις. Τὸν ἀνέβασαν στὸ ἀξίωμα τοῦ «πρωτοασκηρῆτι», ἔγινε δηλαδὴ πρῶτος τῶν ἐξ ἀπορρήτων, πρῶτος μυστικοσύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορα. Ἀργότερα τοῦ ἔδωσαν τὸν τίτλο τοῦ «Πρωτοσπαθάρου», δηλαδὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, καὶ τὸν ἀνέβασαν στὸ ἀξίωμα τοῦ συγκλητικοῦ.

Δὲν μόρφωνε τοὺς μαθητὲς του χαρίζοντάς τους μόνο ξερὰς γνώσεις. Τοὺς ἐνέπνεε. Τοὺς ἀνοίγε προοπτικές. Τοὺς ἔδειχνε πλατεῖς ὀρίζοντες, τοῦ Πνεύματος τοὺς ὀρίζοντες.

Ἔτσι μπόρεσε ὁ Φῶτιος νὰ ἀναδείξει ὀλόκληρη γενεὰ ἀπὸ μορφωμένους πνευματικὰ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ κατόπιν Αὐτοκράτορας Λέων ὁ Σοφὸς καὶ ὁ Κύριλλος, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν μεγαλύτερο ἀδελφὸ του Μεθόδιο θὰ γίνουν οἱ ἱεραπόστολοι τῶν Σλάβων.

Αὐτοκράτορες, Ἡγεμόνες, λόγιοι καὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ὅλοι ζητοῦσαν τὴ φιλία τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ χάριζαν τὴν ἀγάπη τους. Σ' ὅλων τὶς καρδιὰς εἶχε μιὰ θέσι ἐξαιρετικὴ – μιὰ θέσι ποὺ τὴν ἀξίζε, ὁ μορφωμένος καὶ τόσο ἀπλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Καὶ ὁ σοφός, μὰ καὶ τόσο καταδεκτικὸς καθηγητής, ἔνοιωθε συγκίνηση μὲ τῶν συνανθρώπων του τὴν ἀγάπη, ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἕνα κείμενο, ποὺ συνέταξε ἀργότερα σὲ ὥρες πόνου καὶ κατατρεγμῶν:

«Ποτὲ δὲν λύπησα κανένα, γράφει, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι γενικὰ ἦταν καλοὶ ἀπέναντί μου. Μὲ ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι μου περισσότερο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου καὶ οἱ συγγενεῖς μου με θεωροῦσαν καὶ τὰ δύο: καὶ τὸν πιὸ ἀγαπητὸ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν καλύτερό τους φίλο.»

(Συνεχίζεται)

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, οί άνθρωποι επενδύουμε τις ελπίδες μας στην αλλαγή του χρόνου: Ο παλιός χρόνος φεύγει, και μαζί του εύχόμαστε να φύγουν μακριά μας και όλες οι στεναχώριες και οι δυσκολίες που ζήσαμε σέ αυτόν· και ένας νέος χρόνος ξημερώνει, και μαζί του ελπίζουμε να έλθουν στη ζωή μας όλες οι χαρές. Αν όμως επενδύουμε τις ελπίδες μας στην αλλαγή του χρόνου, επενδύουμε λάθος. Και αυτό, γιατί, πρώτον, ή αλλαγή του χρόνου είναι κάτι συμβατικό (για τους αρχαίους Ρωμαίους, για παράδειγμα, ο πρώτος μήνας του έτους ήταν ο Μάρτιος, και έμεις μόνο συμβατικά «αλλάζουμε τον χρόνο» την πρώτη μέρα του Ίανουαρίου). Και δεύτερον και σημαντικότερο, οί αλλαγές που προσδοκούμε είναι αλλαγές πού, κι όταν γίνονται, γίνονται έξω από έμās, και γι' αυτό δέν μās άγγίζουν πραγματικά. Η μόνη ουσιαστική αλλαγή, ή μόνη αλλαγή που έχει νόημα και αξία, είναι αυτή που κατορθώνουμε μέσα μας, αφήνοντας πίσω μας όχι τον παλιό χρόνο, αλλά τον παλιό άνθρωπο, **«άπεκδυσάμενοι τον παλαιόν άνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν»** (Κολ., γ' 9-10). Ένα «πρόβλημα» υπάρχει με αυτή την αλλαγή: ότι δέν έρχεται μόνη της...

ΠΡΟΣ ΘΕΟΥ, ΜΗ ΜΙΜΗΘΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ!

Αἴσθηση έχουν προκαλέσει τὰ βέλη που έκτοξεύονται κατά γνωστής και ιδιαίτερα προβεβλημένης μη κερδοσκοπικής όργάνωσης που δραστηριοποιείται στον χώρο τῆς παιδικῆς φροντίδας. Ασφαλώς, ή Δικαιοσύνη θα άποφανθεῖ, και ή αλήθεια θα λάμψει. Αλλά ο μεγάλος κίνδυνος βρίσκεται άλλοῦ: στη λογική που κινδυνεύει να άπλωθεῖ στην κοινωνία –και που κάποιοι αυτόκλητοι τιμητές τῶν πάντων επείγονται να άπλώσουν παντού– ότι τὰ πάντα είναι σάπια, ότι παντού υπάρχει βούρκος και άνωμαλία, ότι δέν αξίζει να νοιάζεσαι για τον πλησίον, γιατί όλο όσοι προβάλλουν ότι νοιάζονται είναι ύποκριτές –στην καλύτερη περίπτωση. Σαπίλα στην πολιτική, σαπίλα στην Έκκλησία, σαπίλα στην εκπαίδευση, σαπίλα παντού. Πουθενά δέν υπάρχει άτόφια καλοσύνη, άνιδιοτελής προσφορά. Παντού ιδιοτέλεια, παντού άμαρτίες. Άς κάτσουμε λοιπόν στα άβγά μας. Ο καθένας να κοιτάει τις ύποθέσεις του. Και αν τυχόν δοῦμε κάπου τον συνάνθρωπό μας σέ ανάγκη, τραυματισμένο, να έχει ανάγκη τῆ βοήθειά μας, πρὸς Θεοῦ, να μη μιμηθοῦμε τον Σαμαρείτη εκείνον, να μη μπλέξουμε με τίς... άκαθαρσίες... Κι ο Σαμαρείτης εκείνος, ποιὸς ξέρει, κάτι θα κοιτάξε να κερδίσει. Σιγά μην πιστέψουμε ότι ενδιαφέρθηκε άπλως για τον πλησίον. Δέν είμαστε δά τόσο κοροίδα! Εὔλογη ή άπορία: Άν επικρατήσει αυτή ή λογική –που δυστυχώς όλο και περισσότερο επικρατεῖ–, πόσο εὔτυχεῖς θα μπορούσαμε να είμαστε ότι λύσαμε πιά τὰ προβλήματα, ότι αντιμετώπισαμε τις παθογένειες, ότι όλα είναι πιά... εντάξει;

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΔΙΩΓΜΩΝ

Δέν ζοῦμε, λέμε, στην εποχή τῶν διωγμῶν. Και όμως, όχι! Τὸ πολὺ πολὺ πού θα μπορούσαμε να ποῦμε είναι ότι δέν ζοῦμε, όχι στην εποχή, αλλά στην περιοχή τῶν διωγμῶν. Διότι δέν επιτρέπεται να άγνοοῦμε ότι σέ πολλά σημεία σέ όλο τον κόσμο οί Χριστιανοί αντιμετώπίζουν τους πιδ άνηλεῖς, τους πιδ βίαιους διωγμούς. Ένα παράδειγμα είναι τὸ Άφγανιστάν τῶν Ταλιμπάν, πού μόλις πρόσφατα, τὸν Οκτώβριο, ή Άμερικανική Έπιτροπή για τῆ Διεθνή Θρησκευτική Έλευθερία (USCIRF) κάλεσε τὸ Ὑπουργεῖο Έξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ να τὸ όρίσει ως «*χώρα ἰδιαιτέρως άνησυχίας*». Παρὰ τις προσπάθειες τῶν Ταλιμπάν να καθουχάσουν τὴν παγκόσμια κοινότητα, όταν επανήλθαν στην έξουσία τὸν Αὔγουστο τὸ 2021, ή πραγματική κατάσταση είναι άπό πολλές άπόψεις εφιαλτική, ιδιαίτερα μάλιστα για τους Χριστιανούς στο Άφγανιστάν, μιὰ μικρὴ κοινότητα, πού ή International Christian Concern υπολογίζει σέ 15.000 με 20.000 ψυχές. Οί δικαστές τὸ Άφγανιστάν διατάχθηκαν πρόσφατα να επιβάλλουν ποινές σύμφωνα με τὸν νόμο τῆς Σαρία (πού προβλέπει ποινές όπως άκρωτηριασμό, δημόσιο μαστίγωμα και έκτέλεση με λιθοβολισμό). Και τὸ χειρότερο: Οί Ταλιμπάν άρνοῦνται ότι υπάρχει χριστιανική κοινότητα στο Άφγανιστάν. Και αυτό σημαίνει, πολὺ άπλᾶ, ότι κάθε χριστιανὸς θα λογίζεται όχι ως μέλος μιᾶς θρησκευτικῆς κοινότητας, αλλά ως άποστάτης άπό τὸ Ἰσλάμ. Η δέ ποινή πού προβλέπεται για τους άποστάτες άπό τὸ Ἰσλάμ είναι ὁ θάνατος. Και τὸ Άφγανιστάν άπλως βρίσκεται αυτή τῆ στιγμή στο νούμερο 1 τῆς λίστας τὸ Open Doors 2022 World Watch, τῆς ετήσιας κατάταξης τῶν 50 χωρῶν τὸ κόσμου στις όποιες οί Χριστιανοί αντιμετώπίζουν τις πιδ άκραῖες διώξεις. Πως λοιπόν λέμε ότι δέν ζοῦμε στην εποχή τῶν διωγμῶν;

ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Συμβαίνει κάποτε ή προκλητικότητα να συναντᾶ τον παραλογισμό. Και τότε τὸ «κοκταίηλ» είναι έκρηκτικό. Ένα τέτοιο παράδειγμα έκρηκτικῆς συνάντησης τῆς προκλητικότητας με τὸν παραλογισμό είχαμε τὸν προηγούμενο μήνα, όταν στην Άγγλία, στο παρεκκλήσιο τὸ Trinity College, ένας νεαρὸς έρευνητῆς τὸ Cambridge ὀνόματι Τζόσουα Χιθ παρουσίασε μιὰ εισήγηση στηριζόμενη σέ μεσαιωνικούς και άναγεννησιακούς πίνακες πού εικονίζουν τῆ Σταύρωση τὸ Χριστοῦ. Πολὺ λογικά, ὁ Χριστὸς δέν εικονίζεται σέ αὐτούς τους πίνακες μῦθου και ρωμαλέος, αλλά αδύναμος, με σῶμα λιπόσαρκο και άσθενικό. Και ἐνῶ αὐτὸ μοιάζει πολὺ λογικό, ή «δαισδυτική ματιά» τὸ ἐν λόγω έρευνητῆ διέκρινε κάτι άλλο: ότι ὁ Χριστὸς έχει... τράνς σῶμα... Οί άπεικονίσεις τὸ σῶματος τὸ Χριστοῦ, εἶπε, «*προτρέπονν στην άποδοχή, κι όχι ἐχθρική αντίδραση, ἀπέναντι στις ὑψωμένες φωνές τῶν τράνς άτομων*». Η εισήγηση προκάλεσε σόκ, με πολλούς, σύμφωνα με τὸ ρεπορτάζ τῆς Telegraph, να βγαίνουν άπό τὴν εκκλησία κλαίγοντας... Ο δέ κοσμήτορας τὸ Trinity College... ὑπεραμύνθηκε τῆς «έρευνητικῆς εργασίας» τὸ νεαροῦ έρευνητῆ, λέγοντας: «*Όσον άφορᾶ ἐμένα, νομίζω πως ή εἰκασία ἦταν θεμιτή*»...

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεγραφίου 189
114 72 ΑΘΗΝΑ